Szávai János

Sóhajtás Laciért

Sóhajtás…A kifejezést Nagy Pétertől kölcsönzöm, ő írta apám halálakor 1979-ben: Sóhajtás Nándiért. Akkor a legnehezebb, mondta egy későbbi beszélgetés során, hogy amikor eltűnik az előző generáció, és mi védtelenek maradunk, nincsen már védővonal, magunkra maradtunk. Addig ameddig a nálunk idősebbek védenek bennünket, még jó helyzetben vagyunk, nem törődünk az idővel, úgy érezzük, még nagyon messze vagyunk a határtól.

Farkas Laci volt az egyik védővonalam. Halhatatlannak hittem. Szólított. Ha felkért, ha sürgetett, vagy válaszoltam rögtön vagy nem. Halasztgathatok nyugodtan, hiszen ott van, ott is marad, bármikor válaszolhatok, még időben vagyunk. De most hirtelen: már nem. Brutális a hír, Farkas László, az örökös szerkesztő elhagyott bennünket. Jöhet az önvád, hogy jobban kellett volna, hogy hamarabb kellett volna, hogy most már minden hiába.

A szerkesztőségben, a New York házban, ő a nyugalom, a jóindulat, és ő az igényesség, ő a kedvesség. Aztán jön a várva-várt rendszerváltás, az Új Írás eltűnik. Engem pedig másfelé vezet a sors, évekig nem találkozunk. És egyszerre feltűnik Farkas László, megszólít, én felelek, mintha nem telt volna el közben harminc esztendő. Volt egy izgalmas folyóirat, amelyik 1990-ben durva körülmények közepette kiszenvedett. A szerkesztő pedig elhatározza, hogy feltámasztja, és fel is támasztja. Egyenlőre a digitális térben, de lesz még belőle mondja – valamikor a jövőben – print változat, ahogyan manapság mondják. Lesz még egyszer nyomtatott változat is.

És a folyóirat feltámadt. Öt évvel ezelőtt megindult, és önálló életre kelt. Nyomtatott változat nem lett, de az online térben ott van. Óriási ötlet, óriási megvalósítás. Farkas László a főszerkesztő, nyolcvanhét éves, amikor életre kelti a tetszhalottat, megalkotja élete fő művét.

Köszönjük Laci. Ha az Új Írás tovább él, benne Te élsz tovább.